

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Ende Mirakelen Vanden H. Ende Honichvloeyenden Leeraer Bernardvs

Verstock, Gasparus

T'Hantwerpen, 1650

Cap. 3. Hoe Bernardvs met een ieghelijck converseerden, ende van sijne manieren, gheleertheyt, ende Sermoonen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37315

hem niet toe / maer hadde dat gheleert
 van sijnen Oom / eenen Religieus van
 Cluniacum die ontrent sijn Clooster
 woonden ende aldus daer op ghewoon
 was te rijden. Dit hoozende den vooz
 noemden Prior / heeft meerder verwo
 dert gheweest / dat den man Gods soo
 sijn ooghen uytwendigh was verstorben
 ende intwendigh ghekeert / waer dooz
 de gheheele reyse niet eens besien en heeft
 't ghene hem eerst in't ghesicht comen
 moeste. Coztg daer naer rijdende den ge
 heelen dagh neffeng den kant van een ri
 viere heeft de selue niet ghesten / want
 t' sabonts comende op een rust-plaetse
 hebben sijne mede-Religieusen van de sel
 ue ghesproken / die hy vzaeghden / waer
 sy gheleghen was / d'welck haer groot
 verwonderinge ende beschaemtheit ver
 oorzsaecten.

Noch eē
 ander
 verstor-
 ventheyt
 in d'oo-
 ghel

CAPITTEL III.

Hoe BERNARDVS met een re
 ghelijck converseerden, ende van
 sijne manieren, gheleertheyt, en
 de Sermoonen.

Vanden eersten dagh dat hy Reli
 gieus gheworden was / sochte sijn
 seluen t'onthouden van affaeren ende

niet uyt te gaen / maer altydt t'huys te
 blijven : maer toe hy nae-maels dooz de Van sijn
 franckhepde sijns lichaems een bequame goet
 occasie meynden ghebonden te hebben. voorne-
 men.
 Maer ghelijck hier bozen verhaelt is /
 den noot der H. Kercke / 't ghesodt des
 Paus ende der Abten sijnder Orden aen
 de welcke in alles / als Vaders / hy / den
 Vader van alle / onderdaenigh was /
 dooz wiens ghebedenisse hy anders niet
 ghecleet en was / als met eenen keubel Beschrij-
 vinge
 ende laekenen rock ghecozt ghelijck ee- sijnder
 nen mantel ende dierghelijcken hoet ; in cleedere
 alle sijne sieckte ende arbeypde niet wil-
 lende eenighe bellen ofte ander ghema-
 kelijck cleedt ghebruycken. Ende cleede-
 ren heeft hem d'armoede altydt ende de
 buplichepde noyt behaeght ; seggende /
 dat de cleederen teekenen zijn bande in-
 tendighe ghesteltenisse / te weten : van
 onachtsaemhepde oft hooberdichepde :
 Sijnen ganck ende manieren waeren Sijne
 zeeghbaerigh ende stichtigh uyt-wyssen manie-
 re.
 De nootmoedichepde / riekende naer Godt.
 vrychtichepde / soo dat sijn aensicht eer-
 blichepde scheen te bereyffchen / een-ie-
 gelijck verblijden ende stichten. Van het
 laccen segge ick / dat ick diekwils uyt
 sinen mont ghehoort hebbe als hy 't lac-
 tigen der Keligteusen verwonderden / dat
 hem van jonckx af niet en ghedenckte soo
 ghe-

ghelacchen te hebben oft hy moeste sijn
selben groot ghewelt doen om te lachen.
In een teer lichaem hadde hy een ster-
ke stemme van ionckx af seer bequaem
om te spreken.

Sijn con-
versatie
onder de
menschē.

Als de occasie toe-liet met eenighen
menschen te spreken / en sprack hy anders
niet als van ghestichticheydt der siele
naer dat een-teghelijckx verstant / manie-
ren ende ampt toe-liet / soo dat hy sijn
proposten naer alle soozten van menschen
wiste te boeghen. Hy sprack teghen de
Boeren al oft hy altydt op 't landt on-
der hun ghetwoont hadde / teghen ghe-
leerde van gheleerichydt / teghen eenbou-
dighe van eenboudicheydt / teghen de
Gheestelijcke van gheestelijcke saecken.
Hy sochte op dese manier een-ieghelijckx
herte tot Godt te trecke. Hy was snoode
in kunstigh te bemercken 't ghene hy in
den tweeden Boeck ende derchienste Ca-
pittel der oberdenckighe totten Paus
Eugenius schrijft / te weten : Ist saecken
datter ondertusschen ydelen clap uyt-ge-
slaghen wort / 't is eenighsins te verdrin-
ghen maer gheensins te versleggen / daren-
men gekkt ende spot moerten seer loofte-
lijck handelen / ende daer een schoon pro-
post tusschen beyde spreken om den yde-
len clap te stroozen.

Sijn ma-
nier van
doen on-
der de
menschē.

Die sijne schriften ghelesen heeft is

ghenoetsaem bekent wat eene wel-spze-
kende / soete ende aenghenaem tonghe
hem Godt ghegeven hadde / waer mede
hy wiste naer ghelegghentheydt van tijdt
te vertroosten / berispen / onderwijzen en-
de vermaenen: de Goddelijcke gratie
hadde soo oberbloedigh sijne lippen be-
sproept ende sijn uytspzake was soo bie-
righ / dat sijn manier van schryven (die
nochtans seer uytneimende is) allen de
tracht ende soetheydt sijnder woorden
niet en kost uyt-drucken. Want in
Duytslandt pzekende wiert hy met seer
groote affectie ende ghenegentheydt ghe-
hoort ende verstaen van veele die sijne
taele niet en wistē ten spreken/ende daer-
en-boven soo betweeght wierden dat de
traenen haere kaeken ober-liepen. Hy
wiste de woorden vande heylighen soo
wel te passe te brengen / dat schein hy
de Schriftuere soo seer niet en schein
naer te volghen als booz te gaen / ende
den h. Gheest leyde daer 't hem ghelief-
de / waer door hy soo diepsinnich wiert /
dat hy dickwils selber beleden heeft / als
hy contemplerden oft mediteerden / dat
hem dochte de gheheele Schriftuere on-
der sijn macht te hebben ende booz hem
uyt-ghelept te wesen.

Van sijne
vvel-spze-
kentheyt.

Van 'e
profije
sijnder
Sermoo-
nen.

Sijn er-
vaeren-
theydt
inde H.
Schrif-
tuere.